segada ja sellest leiba küpsetada. Niiviisi suudavad nad endid ja oma loomi kohutavast näljasurmast päästa.

Jaanalind.

Laias liivakõrves elas jaanalind. Kasvu poolest oli ta kõikidest sealtmaa lindudest suurem. Ta oli sellepärast väga iseennast täis ja kandis nina liiga kõrgel. Teiste lindude peale vaatas ta kõrgilt ülevalt alla. Ta ei jalutanud kunagi nende seltsis, nii armetud ja tähtsuseta paistsid need talle olevat. Jaanalind iikus ainult seebrade, gnuu ja antiloopide seltskonnas, nagu kuuluks temagi neljajalgsete hulka ja polekski lind.

Uhkustades ja tähtsa näoga jalutab ta rohtlaanes ringi; nipib siit rohu kõrrekese, sealt akaatsia oksakese; sööb muu seas vastutuleva põrnika ära ehk neelab vahelduseks mõne liivatera ehk puutükikese alla.

Jaanalinnule longib kõrverebane — saakal vastu. Ta ligineb suurele linnule ilma mingi paha mõtteta. Plaks! lööb jaanalind jalaga tagant üles nagu hobune ja vaene saakal kukub ootamata hoobist tabatuna pikali. Veel üks tugev jalahoop ja saakal on surnud. Oma vägiteost vaimustatud, hakkab jaanalind kõigest jõust karjuma; ta usub nähtavasti, et tema päevaajal niisamasugune vägev kõrve kuningas on, nagu lõvi öösi.

Jaanalinnu toredad suled meeldivad väga kütile, kes suure linnu möirgamist ega ta tugevaid jalahoope